Lidt fra et
Besøg i Indien.

Af *Helene Berg.*

(Fortsat fra Nr. 16.)

Pondicherry er bygget langs Strandbredden paa et fladt og sandet Stykke Land. Set ude fra Havet ser den fredelig og idyllisk ud; en Række gule og hvide Huse med grønne Palmer ind imellem, alt belyst af en klar, brændende Sol, — saadan er det første, flygtige Indtryk. Men vi kommer nærmere. En lille Baad fører os ind, og vi bliver paa denne Rejse paa næppe $^1/_4$ engelsk Mil gynget mere end paa hele den lange Rejse fra Evropa til Indien; undertiden farer vi ned i Dybet, og vi har Vandet staaende foran os og bagved os og paa begge Sider som en uoverstigelig Mur; men vor lille Baad bestiger den ene Bølgemur efter den anden, og vi naar ind til en lang Træbro, som er bygget et Stykke ud i Vandet. Her er Brændingen stærk; vore flinke, kraftige Matroser maa anvende al deres Kraft og Snarraadighed for at holde Baaden klar af Broen, og det gælder for os Passagerere om at gribe det rette Øjeblik, nemlig naar Baaden er paa en Bølgetop, til at gribe de brune Hænder, som strækkes ned fra Landingstrappen, rede til at hale os op, en for en.

Det fredelige idylliske Indtryk af Byen forvandles, medens vi færdes i den franske Bydel, til et Indtryk af dødlignende Ro. Men inden vi kommer ind i Byen, er der to Ting, som fængsler vor Opmærksomhed, begge ved Enden af Landgangsbroen ind imod Land: et hvidt, mangekantet Fyrtaarn af en meget smuk Konstruktion og 12 høje, pragtfulde Stensøjler. Især disse er det en Fryd for Øjet at betragte. De er høje og slanke og gøre et overordentlig harmonisk Indtryk.

Med stor Færdighed er der hugget Figurer ind i dem — dels menneskelignende, dels andre mere eller mindre fantastiske Skikkelser. Oprindelig har de tilhørt et indisk Tempel, som ligger et Stykke inde i Landet, og som nu er i Ruiner; herfra er de med den Dristighed (for at bruge et mildt Udtryk), som udmærker evropæiske Erobrere i fremmede Verdensdele, røvede og førte til Pondicherry, hvor de er opstillet i en Kreds omkring en stor, aaben Plads; der i Midten er prydet med en Statue af den ovennævnte Dupleix og med en Tribune, hvorfra der musiceres to Gange om Ugen af et fransk, militært Musikkorps, der har en ganske særeger Evne til at samle Byens Indbyggere — baade de fattige og de rige, baade de mørke og de lyse. Her nyder de i skøn Endrægtighed deres eneste offentlige, stadig tilbagevendende Adspredelse.

Men ellers lever de indfødte strængt adskilte fra de evropæiske Indbyggere. Byen er delt i to Dele ved en lille Flod, hvorover der fører adskillige gamle, maleriske Stenbroer fra den ene Bydel til den anden. Den evropæiske Del ligger nærmest og langs med Stranden, den indfødte Del bagved paa den anden Side Floden. I denne Bydel er der adskillige Huse, der er opført af Mursten og ordentlig byggede, og som tilhører de mere velhavende Indbyggere; men der er dog langt flere Hytter, der ser meget primitive ud; de ligner nærmest Sukkertoppe, hvad Formen angaar; de er lave og uregelmæssige; Væggene er klinede op af Ler, Tagene er af Straa, Bambusstænger og Palmeblade. I alle Gaderne vokser mange Palmetræer — ja, hver Gade er egentlig en Allé af Palmer. Livet, der leves i den indiske By, synes at være temmelig uberørt af Vestens Civilisation, og tillige synes de indfødte at staa paa et meget lavt Udviklingstrin. Disse to Ting er dog ikke absolut sammenhørende; thi det at blive paavirket af Vestens Civilisation betyder ikke altid Udvikling, og der er mange Indere, som er aldeles upaavirkede af denne Civilisation, men som ikke desto mindre staar paa et højt Udviklingstrin.

Under vort Ophold i Pondicherry blev vi paa en pudsig Maade Deltagere i en indisk Fest, som giver et lille Indblik i den indiske Kvindes Stilling. En Dag da vi strejfer om i de indfødtes By og iagttager deres Liv og Færd paa Gader og Torve, kommer vi ind i en Gade, hvor mange Mennesker er samlede, og hvor der fra en tempellignende Bygning, smykket med Blomster og grønne Grene og omgivet af høje Palmer, lyder larmende Musik. I den Tro at det er et Tempel, hvor der foregaar en Offerfest eller en anden mærkelig Ceremoni, gaar vi ind. Igennem en Forhal, hvor nogle Musikanter sidder paa en Forhøjning og trakterer dere Piber og Trommer med rasende Iver til ikke ublandet Nydelse for vore Trommehinder, kommer vi ind i en stor, firkantet Hal; hele Midten er dækket af Maatter og Tæpper, langs Væggene løber en bred Forhøjning; i Baggrunden staar under en Baldakin en Art Tronstol, der er smykket paa det pragtfuldeste med Perler, Sølv og Guld. Bag et Forhæng hører vi dæmpet Latter og Samtale; vi kigger ind bag Forhænget, og det nydeligste Syn møder vore Øjne: en stor Sal, hvis Gulv er dækket med Blomster, og rundt omkring midt i alle Blomsterne sidder dejlige, brune, mørkøjede, indiske Kvinder i brogede Gevandter og binder Kranse og Guirlander.

Latteren og Samtalen forstummer, og et halvt Hundrede sorte, straalende Øjne, der i Udtrykket ligner Hindens i Skoven, vender sig mod os Fredsforstyrrere og stirrer paa os med en Blanding af Frygt og Nysgerrighed. Vi kan ikke løsrive os fra det prægtige Syn, endskønt vi har en tydelig Følelse af at befinde os paa forbuden Grund. Situationen er baade fængslende og pinlig; den afbrydes ved, at en af Flokken rejser sig og gaar hen imod os; i hendes Øjne er ingen Frygt kun Stolthed og Myndighed, og hendes Holdning er som en Dronnings. Vi flygter dog ikke, men gaar hende tværtimod i Møde, og da vi staar lige over for hende, bøjer vi os dybt, thi det er umuligt andet overfor en saadan Skønhed og Majestæt. Hun smiler nedladende og spørger os paa barnlig Engelsk, hvad vi ønsker. Vi svarer, at vi mener os at være i et Tempel, hvor enhver jo har Ret til at komme. Nu ler hun med en klar, velklingende Latter, som er endnu mere fortryllende end hendes Smil, og giver os en lang og udførlig Forklaring paa det mest henrivende morsomme Engelsk. Vi er ikke i et offentlig Tempel, men i et privat Hus, som ejes af en af de rigeste Mænd i Pondicherry.

(Sluttes.)

Søster Veronicas Synd.

Af

Baronesse *von Hutten.*

(Sluttet.)

„Marianina", havde Ginseppe sagt med noget underligt i Stemmen, „naar jeg kommer tilbage, vil Du saa være min Hustru?"

Og hun skjulte Ansigtet ved lille Carmelos fugtige, dunede Hals og svarede ikke.

„Mi vuoi bene?" spurgte han saa inderligt! „Du under mig det godt?"

„Si'."

„Saa sig Ja, Madonna mia". Han holdt inde og kyssede Barnets Hals.

„Oh, Marianina tænk om vi to engang kunde eje saadan én! Nina — Du vil have mig, naar jeg kommer hjem igen?"

„Si", sagde hun igen og saa op. Saa kyssede han hende og velsignede hende.

„Gud velsigne Dig, Kære", og hun gentog det samme til ham. „Dio benedica, caro", og han gik.

Han kom aldrig tilbage. Udfor Caprera gik Skibet under med Mand og Mus.

. . . . . .

Ding, ding, ding. Det var Aftenklokken. Søster Veronica gled fra Bænken ned paa Knæ med Øjnene fulde af Taarer.

„Angelus Domini nuntiavit Mariæ".

Og da Klokken forstummede, blev hun ved at bede. Hun bad om Tilgivelse; for var det ikke syndigt at tænke, som hun havde gjort?

Den Nat drømte Søster Veronica en Drøm. Hun sad ved et aabent Vindue omkrandset af lange Pralbønne-Ranker, der bevægede sig i Vinden. Havet laa nedenunder, og hun holdt Øje med en Fiskerbaad med rustfarvede Sejl, der kom vippende ind imod hende. Hunvidste, at i Baaden sad Ginseppe, og at han kom hjem til — dem. For den lille laa og sov ved hendes Bryst; en brun, trind Unge med Smilehuller, silkebløde Krøller og røde Læber. Den var saa varm og blød, og hvor hun elskede den! Som Baaden lagde til, vaagnede den lille og smilede op mod Marianina (thi i Drømmen var hun Marianina) og mens en Strøm af Moderkærlighed varmede hende helt igennem, bøjede hun sig ned for at kysse den. Men før hendes Læber naaede Barnets, vaagnede hun.

„Gud være mig naadig", græd hun og søgte Rosenkransen.

„Hvor ond jeg er!" Hun stod hurtig op, tændte sin Lygte og slæbte sig langs den lange Korridor til Kapellet. Fuld af Samvittighedsnag knælede Søster Veronica hulkende og bedende foran Højalteret. Kunde Gud nogen Sinde forlade hende hendes Synd? For en Kvinde, som havde været Nonne i fyrretyve Aar at drømme, at hun havde Mand og Barn!

Hun laa paa Knæ til Dagen gryede gennem Vinduet, mens Statuerne og Billederne rundt om saa til med ubevægelige Miner.

Den Dag gjorde Søster Veronica streng Bod; hun spiste saa godt som intet og undgik Havèn, som ventede den skinbarlige Djævel hende dér. Om Aftenen lagde hun sig med de haarde Ben-Perler under Kinden og sov ind med et Ave Maria paa Læben.

Men Drømmen meldte sig som før. Barnet pludrede og hoppede, saa hun havde Møje med at holde det. Hun vaagnede med Armene fast trykkede til sit Bryst og græd, da hun fandt dem tomme.

„Bimbo, Bimbo", mumlede hun. Saa foer hun op med et angstfuldt Udraab og gik igen til Kapellet. Næste Nat det samme om igen, og ligeledes næste. Rimeligvis var den stærke Ruelse og megen Faste Skyld deri; hvad det nu var eller ikke, stakkels Søster Veronica forfulgtes af Drømmen om Barnet, der aldrig havde været til, og Kærligheden til det blev stærkere for hver Gang.

Hun var Fortvivlelsen nær; huløjet og stirrende frem for sig vandrede hun fra sin Celle til Kapellet og tilbage til Cellen, hvor hun forsøgte, Gud ved hvad, for at tvinge sit ustyrlige Hjerte. Og værst af alt, hun kom til at elske sin Drøm. Midt under Bønnen kom Følelsen — Tanken var det ikke, thi den var bestemt fæstet til Bønnens Ord — men Følelsen: „Skal jeg se det igen og holde det i mine Arme?"

Sandelig, Djævelen gned sig i Hænderne af Glæde.

Saa en Dag kom Ærkebiskoppen for at holde Messe i Kapellet. Det var en herlig Gudstjeneste med en Mængde Guldbroderi og Røgelse. Det er nok sandt, at Ritualet i sig selv er simpelt, men naar det kommer til Udførelsen, spares der ikke paa udvortes Pomp.

Stakkels Søster Veronica omgikkes med en Plan, der næsten forskrækkede hende ved sin Dristighed, men som dog modnedes i hendes Sjæl; for Hjælp maatte hun have, tænkte hun, ellers blev dette hendes Død. Samvittigheden er som et Menneske; faar dette formegen Stimulans, bliver det uregerligt. Og Søster Veronica gik til Abbedissen, Ærkebiskoppens Søster, og denne ordnede det saa, at hun fik en privat Audiens hos Hans Excellense.

Hun knælede og kyssede den ærkebiskoppelige Haand, der var velskabt og særlig soigneret. Men da Hans Excellense vilde til at velsigne hende, gøs hun tilbage.

„Nej, nej!" udbrød hun, „jeg er uværdig og en syndefuld Kvinde, Eccellenza!"

En Skygge af et Smil gled over Hans Excellenses Ansigt. Det var ikke første Gang, saadant var hændt ham. Mange lever deres Liv i Tro paa deres egen Godhed, mens for Ligevægtens Skyld andre tror sig slette.

Han ventede lidt i Tavshed og spurgte hende saa hvad det var, der tyngede hende. Hun berettede alt lige fra Fuglen paa Brøndkanten.

Lægebesøg.

—o—

Brudstykke af den hollandske Roman „Hilda von Suylenburg" af C. de Jong van Beck en Dock. Autoriseret Oversættese ved *Gerda Vedel.*

(Sluttet.)

Saa var det en Aften i forrige Maaned, at jeg kom gaaende langs med Huygenspark; jeg gik meget hurtigt, da det er ubehageligt at færdes i Mørke paa det Sted, men i Forbigaaende fængsledes min Opmærksomhed af en Kvinde, der sad paa en af Bænkene. Hun lænede sig tibage i en halvt liggende, halvt siddende, Stilling og havde et grædende Barn paa Skødet. Da jeg kom nærmere, genkendte jeg Roose Leen, der var saa frygtelig drukken; det var ogsaa hendes Barn, som i den sidste Tid havde hjulpet hende med at tigge. I det første Øjeblik havde jeg Lyst til at skynde mig forbi, men Suusje græd saa bitterlig, og Barneskrig kan jeg nu ikke staa for og saa — — — ja, jeg ved knap, hvorledes jeg fik den Tanke — — men saa tog jeg pludselig Barnet i mine Arme, skjulte det under min Cape og skyndte mig bort. Der var ingen, som saa det, og Moderen var altfor beruset til at sanse noget. Saa hurtigt som muligt skyndte jeg mig her hen med den Lille, men Du kan tro, Hilda, at man er underlig til Mode, naar man sniger sig af Sted som en Tyv; jeg ved godt, at jeg handlede meget uforsigtigt, i høj Grad overspændt, som Folk siger, men jeg kunde ikke lade være. Jeg havde en Følelse, som om en Vilje, der var stærkere end min egen, havde Magt over mig og tvang mig til at tage Barnet. Et lidenskabeligt Ønske om at hjælpe bruste op i mit Indre og fik alle de Betænkeligheder, som ellers betvinger vore ædelmodige Indskydelser, til at forstumme. Jeg mærkede ikke det mindste til alle fornuftige Indvendinger saa som: Hvilken Klods hænger du ikke om Benet paa Dig selv! Du kan faa de største Ubehageligheder deraf! Man kan virkelig ikke hjælpe alle mulige Stakler. Hvad vil du senere gøre med alle de Børn?

Det synes ogsaa, som om de maatte bøje sig for en højere Visdom. Ser du! der er saa mange, myndige, fornuftige Mennesker, hvis Børn naturligvis ikke er udsat for Sult og Kulde, der vilde foreholde mig det forkerte i min Handlemaade, idet de paastaar, at man formindsker Forældrenes Ansvars- og Pligtfølelse ved at tage Børnene fra dem. Men Jaapjes og Suusjes og Lisbeths Forældre tilligemed tusinde andre har ingen Pligtfølelse at miste, da de aldrig har været i Besiddelse af nogen. Denne Omsorg for de slette Forældres Ansvarsfølelse er saa rørende, men den faar Folk til at glemme Børnene. Som om det ikke er det vigtigste for hele Samfundet at opdrage Børnene godt! De bære jo Fremtiden i sig og maa i lange Tider efter Forældrenes Død selv sørge for den opvoksende Slægt."

„Men forsøger den Slags Mennesker som Roose Leen og Jaapjes Forældre ikke at finde Børnene?"

„Jo, naturligvis. Men i Regelen er de saa bange for at træffe Øvrigheden, at de søger uden dens Hjælp; og det gør det meget let at skjule Børnene. Kun Roose Leen gjorde sig en Del Ulejlighed, da Suusje hjalp hende saa godt med at tigge."

Corona holdt den lille Pige, der nu var helt afklædt henimod Hilda.

„Kan Du se Arrene paa hendes smaa Ben og de Pletter her paa Ryggen? Saa snart vi havde klædt hende af, opdagede vi Grunden til hendes forfærdelige Skrig, der ikke vilde forstumme, skønt vi gav hende noget at spise og drikke. Hendes Ben var nemlig fulde af Saar, og paa den blottede Ryg var fastbundet en halv Nøddeskal med en Bi indeni, og den stak hende naturligvis uophørligt."

„Du gode Gud!"

„Ja, Frøken, det er frygteligt," sagde Tante Ida, „jo højere Barnet skreg, jo mere fortjente Moderen. Ser De, det er igen den forbandede Godgørenhed, som Folk udviser mod grædende Børn paa Gaden. De tænker ikke et Sekund paa, hvilke Misgerninger de derved opmuntrer."

„Ja, Tante Ida, det er sandt nok," raabte Corona hæftig, „men Lovgiverne